

นวนิยายแปลวรรณกรรมยอดเยี่ยม
ของประเทศเพื่อนบ้าน(อินโดนีเซีย)

สิดิ'

บ่วง
บาป

By
Asmayani Kusrini

บุญญรัตน์ ใปล

www.praphansarn.com

บ่วงบาป
By Asmayani Kusri
แปลโดย “บุญญรัตน์”

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

Copyright © 2020 by Asmayani Kusri. Originally published by Mekar Cipta Lestari
Thai Copyright © 2024 by Praphansarn Publishing via Elite Creative Literary Agency

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging In Publication Data
กุสรี, อัสมายานี.
บ่วงบาป.-- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2567.
448 หน้า.
1. นวนิยายอินโดนีเซีย. I. บุญญรัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
899.2213
ISBN (e-book) 978-616-611-055-5

ราคา 349 บาท

จัดทำโดย สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2
แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393
www.praphansarn.com

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เตชะธาดา
คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา, บุญเลิศ สีอุไรย์,
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา
กรรมการผู้จัดการ : กนกอร นนทสวัสดิ์ศรี
บรรณาธิการบริหาร : ดรีดิด อินทรขันตี
พิสูจน์อักษร : นุชรีดี
หัวหน้าฝ่ายศิลป์ : นพพร คงสอน
แบบปกและรูปเล่ม : สมพงษ์ แซ่ปึง

จัดจำหน่ายโดย P.S. BOOKNET

P.S. BOOKNET
ป.ส.บุ๊คเน็ต

222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2
แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393
www.praphansarn.com

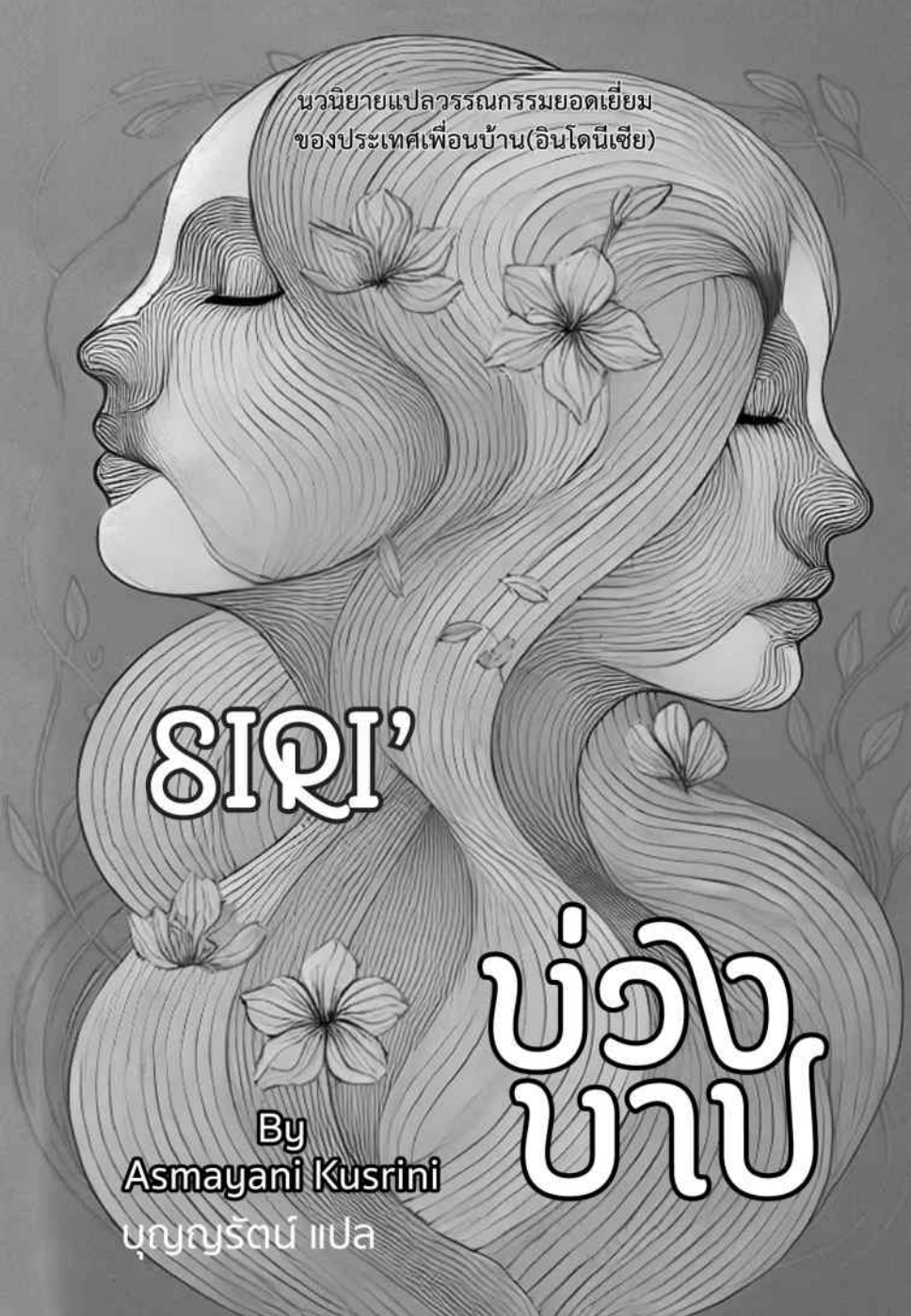
www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

นวนิยายแปลวรรณกรรมยอดเยี่ยม
ของประเทศเพื่อนบ้าน(อินโดนีเซีย)

SIQI'

บ่วง
บาป

By
Asmayani Kusrini

บุญญรัตน์ ใปล

คำนำสำนักพิมพ์

ความรัก

ความผิดพลาดในจารีตประเพณี

บางครั้ง มีอาจเลือกได้ในบางสังคม บางศาสนา แม้โลก
จะก้าวข้ามผ่านกาลเวลามานานมากแล้วก็ตาม

หากก้าวผ่านไม่ได้ ความผิดพลาดที่ถูกคนในครอบครัวสาปแช่ง
ก็เป็นเหมือนบ่วงให้ต้องติดกับไปจนตรอบลมหายใจสุดท้าย

SIRI' นวนิยายอินโดนีเซียเรื่องนี้ นักเขียนหญิงนามว่า
“อัสมายานี กุสรีนี” (Asmayani Kusrini) แปลโดย “บุญญรัตน์”
สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของตัวละครแต่ละคนได้อย่างถึงแก่น
ของความคิดต่อการกระทำที่แสดงออก ทั้งต่อตัวเอง คนในครอบครัว
และคนอื่น ๆ ที่พวกเขาเข้าไปเกี่ยวพัน แก่นของเรื่องนอกจากสะท้อน
ถึงปัญหาครอบครัวที่ไม่ยอมรับการแต่งงานกับคนนอกศาสนา แล้ว
ยังสะท้อนถึงการคอร์รัปชันอันเป็นสนิมเนื้อในที่เกิดกินประเทศ
อินโดนีเซียมา นับตั้งแต่ยุคล่าอาณานิคม จนถึงประเทศได้รับอิสรภาพ
และอาจถึงปัจจุบัน

ทั้งหมดนี้ คือ บ่วง ที่คล้องเกี่ยวกันมาอย่างมือาจแยกจากกัน
เป็น บาป ที่ต้องชดใช้ด้วยชีวิต เหมือนดั่งถูกสาปแช่ง
เป็นนิยายที่อ่านแล้วสนุก ให้แง่คิดในทุกประเด็นของชีวิตและ
สังคม

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

สารบัญ

บทนำ	9
เจ้าหน้าที่เก็บเอกสาร	17
लगसंश्रणं	34
ผู้ส่งข่าว	41
ล่อยหายไปในสายลม	58
บุรุษลึกลับ	73
อาริมปี	86
นกอินทรี	116
สาวตางาม	129
ภรรยาคนที่สอง	146
ตามหาซามูเอล	179
สูญปลายแผ่นดินโลก	197
ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยมีความสุข	208
พบกันด้วยพรหมลิขิต	213

เรื่องเศร้าของเมเจอร์ ฮง	241
บาปแต่หนหลัง	260
ข่าวที่ไม่คาดฝัน	270
การสนทนาครั้งสุดท้าย	283
ผู้หญิงคนแรก	300
ข่าวลือ	309
ข่าวจากแดนไกล	324
อาลี โทป็น	350
จะไม่มีการกลับบ้าน	378
คำมั่นสัญญากับคำสารภาพ	389
สตรีผู้ถูกกล่าวหา	410
การกล่าวลา	430
บทส่งท้าย	442

บทนำ

และฉันก็มาถึงอย่างรีบเร่ง
ส่วนหล่อนก็รีบรุดมาด้วยเช่นกัน...

เรามาชพบกันตรงสนามหน้าบ้าน และจึงได้รู้ว่าเราทั้งสองคน
ต่างได้รับข้อความที่ว่า ให้มาที่บ้านหลังนี้ให้เร็วที่สุด...ถ้ากำลังทำงาน
อะไรอยู่ก็ให้วางมือและมาที่นี่ทันที...!

ฉันรำคาญอยู่ในลำคอ เมื่อเลขานุการมาเคาะประตู ซึ่ง
เป็นการขัดจังหวะการประชุมเกี่ยวกับโครงการที่สำคัญมาก แต่
เลขาก็ยังยืนยันให้ฉันอ่านข้อความที่เขาส่งมา ภายหลังจากที่ไม่อาจ
ติดต่อทางโทรศัพท์โดยตรงกับฉันได้...มันเป็นข้อความด่วน...ที่ต้อง
อ่านและปฏิบัติตามเดี๋ยวนั้น...!

แต่ฉันไม่สามารถละทิ้งการประชุมที่มีความสำคัญมากซึ่ง
นัดหมายกันก่อนหน้านั้นหลายเดือนแล้วมาได้ ฉันจึงบอกกับเลขาค่า

ให้ตอบกลับไปว่า...“เดี๋ยวฉันจะรีบไป”

ฉันนอกจากการประชุมที่กว่าจะจบลงได้ก็กินเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ซึ่งตอนนั้นฉันไม่รู้สึกรู้ว่าจะต้องเร่งรีบไปทำไม เพราะพอจะเดาออกว่า เขาอยากจะให้ฉันไปอวยพรที่เขาได้ภรรยาอีกคนหนึ่งมากกว่า ฉันคิดเอาเองว่าเขาต้องการเพียงแค่นั้นจริง ๆ ขณะเดียวกันฉันก็ยังจินตนาการไปถึงตัวผู้หญิงคนที่เขาอยากจะได้แต่งงานด้วย เพราะฉันรู้จักผู้หญิงทุกคนที่แวดล้อมอยู่รอบตัวเขา ซึ่งฉันรู้มานานแล้ว และเขาก็รู้ว่าฉันรู้ ทั้งก็ยังมีความเป็นไปได้ที่ว่าใคร ๆ ก็รู้เรื่องที่เขชอบหมกมุ่นในเรื่องนี้อยู่

ภายหลังจากที่ติดอยู่กับการจราจรในท้องถนนเกือบสองชั่วโมง ฉันก็มาถึงศาลาหลังใหญ่

และภายหลังจากที่ติดอยู่กับการจราจรในท้องถนนเกือบสองชั่วโมง หล่อนก็มาถึงเช่นกัน ด้วยสีหน้าที่บอกความยุ่งยากใจกับท่าทางเหน็ดเหนื่อย และตอนนั้นที่ฉันเกิดข้อสังเกตเล็ก ๆ น้อย ๆ ขึ้นมาว่า บางที เขาอาจจะอยากให้มีรูปเราสามคนเพื่อเก็บไว้ใช้ในการรณรงค์หาเสียง ว่าเขามีครอบครัวสามคนผัวเมียที่มีชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่น มีความสุขอะไรทำนองนั้น เพราะเขามักจะมีความคิดโง่ ๆ เช่นนี้เสมอ และฉันก็ไม่แปลกใจเลย เรื่องที่เขาอยากให้เราไปพบในห้องเดียวกัน ฉันนึกไม่ออกว่าครั้งหลังสุดที่เราสามคนอยู่ร่วมห้องเดียวกันนั้นมันเมื่อไร แต่ครั้งนี้ ฉันออกจะแน่ใจว่าการพบกันของเราจะต้องมีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเป็นแน่

ฉันเดินเข้าไปในห้องอย่างไม่เต็มใจเท่าไรนัก...

หล่อนเองก็เดินเข้าไปด้วยท่าทางที่ไม่เต็มใจเช่นกัน...

อันที่จริงบ้านหลังนี้อันมานเอาจว่า เป็นของขวัญที่น่าแปลกใจที่สุดที่เขาตั้งใจจะมอบให้ในวันเกิดของฉัน เป็นบ้านที่ถูกสร้างขึ้นอย่างใหญ่โตโอ้อ่างมาก แทบไม่ต่างจากวังหรือตำหนักเปติ ตรีอาน็อง ในพระราชวังแวร์ซายส์ ห้องรับแขกตกแต่งด้วยเสาทรงกลมขนาดใหญ่ทั้งสูงและกว้างกว่าเสาในวังเปติ ตรีอาน็อง ของจริง ส่วนเพดานก็สูงลิ่วราวท้องฟ้า ทุกครั้งที่ฉันแหงนหน้าขึ้นมอง มันไม่ต่างจากยักษ์ที่อ้าปากกว้างด้วยความกระหายที่จะขย้ำทุกสิ่งทุกอย่างและทุกคนเพื่อยัดใส่ปาก ฉันยังจำสีหน้าที่บ่งบอกถึงความภาคภูมิใจของเขาได้ ตอนที่เขาคิดว่าได้สร้างความแปลกใจให้ฉันด้วยของขวัญชิ้นนี้ ฉันเห็นแววตากล่าวได้จากดวงตาที่บ่งบอกว่า เขาคือผู้ชายที่โรแมนติกที่สุดในโลก แต่ฉันบอกกับเขาว่า เขาไปลอกเลียนแบบมาจากวังที่ประทับของพระนางมารี อังตัวเนตต์ ซึ่งเขาแย้งฉันว่า...กษัตริย์ฝรั่งเศส* พระองค์นั้นพระราชทานวัง (หรือพระตำหนักเปติ ตรีอาน็อง เพื่อแสดงออกถึงความรักที่พระองค์มีต่อพระมเหสีของพระองค์ ฉันก็ย้อนถามเขาไปว่า

“คุณคิดว่า ตอนที่พระนางมารี อังตัวเนตต์ ยืนอยู่หน้ากิโยตินนั้น พระเจ้าแผ่นดินองค์นั้นอยู่ที่ไหน พระองค์ไม่มีพระเศียรเหลือแล้ว เพราะถูกดาบฟันลงตรงพระคอ...!!”

หมายเหตุ *...พระเจ้าหลุยส์ที่ 15 ทรงสร้างวังเปติ ตรีอาน็อง ประทานแก่ซุ้รักของพระองค์คือ มาตาม เดอ บอมปาตัวร์ ซึ่งเสียชีวิตลงก่อนหน้าที่การก่อสร้างวังแห่งนี้จะเสร็จสมบูรณ์...ต่อมา พระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ซึ่งเป็นหลานของพระเจ้าหลุยส์ที่ 15 ได้พระราชทานวังเปติ ตรีอาน็องนี้แก่พระราชมารดาของพระองค์ ซึ่งก็คือ พระนางมารี อังตัวเนตต์ นั่นเอง)

ฉันไม่เคยคิดที่จะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้เลย

ฉันพอใจที่จะอยู่ในบ้านของเรา บ้านที่ได้ร่วมกันสร้างขึ้นมา ตอนที่ย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองนี้ใหม่ ๆ เขาอยากจะขายบ้านหลังนั้น แต่ฉันปฏิเสธโดยสิ้นเชิง เพราะบ้านหลังนั้นเป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่า ครั้งหนึ่งเราเคยอยู่อาศัยอย่างมีความสุข ครั้งหนึ่งเราเคยมีความรัก ที่แท้จริงต่อกัน เราเคยมีความฝันร่วมกัน เราทั้งสองคนต่างทำงานอย่างหนักเพื่อให้ได้มา เป็นบ้านที่เราสร้างขึ้นด้วยเลือดเนื้อและหยาดเหงื่อจากแรงกาย โดยที่เราต้องทำงานหนักทั้งกลางวันและกลางคืน จนกระทั่งเราสามารถซื้อบ้านที่เป็นของเราเองได้ โดยไม่ต้องเช่าเขาอยู่ เป็นบ้านที่ฉันปรับปรุงใหม่ทั้งหมด เพื่อให้ได้อยู่อาศัยอย่างสบายกว่าเมื่อครั้งที่ยังเป็นบ้านหลังเดิม

ประมาณสองถึงสามครั้งในหนึ่งเดือนที่เขาจะมาเยี่ยมเยียนฉัน โดยมีอาหารที่ฉันชอบติดไม้ติดมือมาฝาก บางครั้งก็จะเป็นของกำนัลที่ไร้ประโยชน์ เพื่อที่จะทำให้เขามีความรู้สึกว่าเขายังปฏิบัติต่อฉัน และกับภรรยาอีกคนหนึ่งของเขาอย่างยุติธรรม และปัจจุบันนี้ เขาก็พำนักอยู่ในคุกหลังนี้กับผู้หญิงคนที่กำลังเดินเคียงอยู่ข้างฉัน ณ ตอนนี้นั่นเอง บ้านหลังนี้เป็นของขวัญวันเกิดที่ฉันปฏิเสธไม่ยอมรับ บ้านที่กลายเป็นที่พักพิงของครอบครัวขนาดใหญ่ รวมไปถึงญาติพี่น้องของเขาที่ถูกจ้างให้เข้ามาเป็นผู้ดูแลบ้านและทำหน้าที่ต่าง ๆ นอกจากนั้นยังมีพวกเด็ก ๆ ที่เขาอุปการะไว้ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นลูกของญาติพี่น้องจน ๆ หลายคน

ขณะที่เราก้าวเข้าไปภายใน ฉันได้ยินเสียงสะท้อนจากร่องเท้าของเราที่กระทบกับพื้นก้องขึ้นไปในความว่างเปล่าถึงเพดานสูง

ลึบลี้วราวลีเสียงเดินของเข็มนาฬิกาที่ไม่เคยหยุด เราไม่พบเขาในห้องรับแขกที่ติดตั้งโคมระย้าซึ่งลือกเลียนแบบมานั้นถูกแขวนอยู่อย่างปราศจากคนสนใจ เขาไม่ได้อยู่ในห้องทำงานที่มองดูแล้วเหมือนห้องทรงรูปไข่ในทำเนียบขาว ไม่มีแม่บ้าน พวกคนรับใช้ หรือผู้ช่วยทั้งหลายเลยแม้แต่คนเดียว...จะมีก็แต่ความเงียบอันน่าวังเวงใจ...!

และแล้ว โดยไม่ต้องมีใครมาออกคำสั่ง เราทั้งสองคนเดินตรงดิ่งไปยังห้องนอนใหญ่ ซึ่งครั้งหนึ่งควรจะเป็นห้องนอนของฉัน...

เราเดินเข้าไปในห้องนั้น...

ทั้งหมดเท่าที่ฉันจำได้ก็คือแสงสลัว กับผ้าม่านที่รูดปิดอยู่ทุกด้าน ภายนอกกลุ่มเมฆสีเทาดำกำลังเคลื่อนตัวเข้ามาบดบังท้องฟ้าอยู่ นาน ๆ ครั้งเราถึงเริ่มได้ยินเสียงฟ้าร้องครืนครางมาจากไกล ๆ เหมือนเป็นสัญญาณเตือนว่า คืนนี้ฝนจะตกหนัก มีแสงสว่างเบาบางออกมาจากจอโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ กำลังรายงานข่าวกรณีคอร์รัปชันแต่ฟังไม่ใคร่ชัด เขารู้ว่าฉันไม่ชอบให้มีการติดตั้งโทรทัศน์ไว้ในห้องนอน เพราะดูเหมือนเป็นข้ออ้างไม่เข้าท่าที่จะไม่ให้สามีภรรยาได้พูดคุยกัน แต่มันก็เป็นเครื่องมือที่ดีในการสร้างความห่างเหินระหว่างสามีกับภรรยาที่ต่างเบื้อหน่ายซึ่งกันและกันแล้วเช่นกัน เสียงพูดที่ดังออกมาจากโทรทัศน์แห่งสมัยศตวรรษที่ 18 เป็นตัวทำลายบรรยากาศในห้องนอนอย่างเห็นได้ชัด

และฉันก็ยังจดจำรายงานข่าวในวันนั้นมาได้จนถึงทุกวันนี้ เจ้าหน้าที่ยี่ตำรวจคนหนึ่งถูกจับกุมในข้อหาขโมยเอกสารที่ได้อาจจากการปลอมแปลงใบขับขี่ รัฐมนตรีคนหนึ่งถูกตั้งข้อหาว่าได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการคอร์รัปชันในแผนการขนส่งระบบสินค้าหรือ

ทรัพยากรอะไรบางอย่าง ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รวมทั้งหัวหน้าพรรค ถูกจับกุมในข้อหารับสินบนอีกด้วย ซึ่งคนพวกนี้ล้วนเคยเข้าร่วมรับประทานอาหารในบ้านหลังนี้ บ้างก็เคยมานั่งดื่มกาแฟ ฟันควันบุหรี่ยอมจนเหม็นคลุ้งไปทั่วทั้งห้องรับแขก คนเหล่านี้ที่ล้วนแล้วแต่มีรอยยิ้มที่แฝงเลศนัย มีดวงตาที่ฉายแววละโมบ และพร้อมที่จะออกวิ่งไปซ่อนตัว เมื่อแผนการที่พวกเขาวางไว้เกิดข้อผิดพลาด

สิ่งที่ฉันจำได้ในตอนนั้นอีกอย่างหนึ่ง คือกลิ่นแปลก ๆ ที่คละคลุ้งอยู่ทั่วทั้งห้อง เมื่อฉันกดสวิตช์ไฟขึ้น ฉันก็ได้เห็นภาพที่ดูน่าตกใจนั้น ฉันคิดว่านี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เขาพยายามจะกระชากแผ่นไม้กระดานออก แต่ก็ทำไม่สำเร็จอีกเช่นเคย เขาอนตัวแข็งอยู่ในท่าพลิกกายไปด้านหนึ่ง เป็นท่าที่ราวกับเขากำลังชบอยู่บนไหล่ของใครบางคน เขาอยู่ในชุดสูทสากลผูกเนกไทสีฟ้า หน้าท้องพองอืดเหมือนลูกโป่งจนทำให้กระดูกแทบปริออก...!

ไม่เลย...ฉันไม่รู้สึกละเลย...

ตอนนั้น ฉันคิดแต่ว่ามันเป็นอะไรที่ตลกเท่านั้น...คล้ายกับเขากำลังจะเริ่มร้องเพลงในแนว “ดังกุต” มากกว่า...มันเหมือนอย่างนั้นจริง ๆ

บางทีอาจจะมีใครเคยรู้ว่า ครั้งหนึ่งเขามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักว่าเป็นนักร้องเพลงในแนว “ดังกุต” ซึ่งเป็นเพลงลูกทุ่งท้องถิ่นแนวหนึ่ง และเวลาอยู่บนเวทีก็ยิ่งใหญ่พอ ๆ กับนักร้องชื่อโรมา อีรามาทิเตียว ตอนนี้อาจไม่มีใครจำได้แล้ว แต่ฉันไม่เคยลืม

ฉันเดินช้า ๆ เข้าไปใกล้เตียงนอน ขณะเดียวกันก็พิจารณา

ความหรรษาไร้ประโยชน์ที่ตกแต่งไว้รอบเตียงนอนจนดูฟุ้งเพี้ยน
ไปด้วย แล้วฉันก็ยื่นมือไปสัมผัสใบหน้า สัมผัสดวงตาของเขา ไล่
ปลายนิ้วไต่ลงมาจนถึงจมูกที่บัดนี้ปราศจากลมหายใจแล้ว แต่ฉัน
รู้ว่าเขาจากไปพร้อมกับความรู้สึกวิตกกังวล เพราะเห็นได้จากแว่ต
ที่ขมวดย่นและตรึงมูกตา บอกให้รู้ว่าเขากำลังใช้ความคิด หรือไม่
ก็มีอาการเจ็บปวดอย่างหนัก...

เขาตายสนิท...!

เขาตายแล้วจริง ๆ ไม่มีการกล่าวคำร่ำลาเป็นครั้งสุดท้าย
นอกเสียจากข้อความสั้น ๆ เมื่อตอนบ่าย ที่บอกให้เราสองคนมาที่นี้
ในทันที มันเหมือนกับโชคชะตาที่มีความประสงค์ที่จะให้เราทั้งสามคน
ได้เข้ามาพบกันในห้องนี้ ห้องแห่งความหายนะ ความตายของเขา
ภายในห้องพิเศษแห่งนี้ เกิดขึ้นราวกับต้องการจะให้คำสาปแช่งเป็น
ผลสำเร็จตามความหมายทุกประการ ฉันเดาเอาว่ามันน่าจะเป็นจริง
เช่นนั้น...เมื่อมีคำกล่าวที่เตือนเราไว้ว่า...จงระวังคำพูดของตัวเอง...

แต่ฉันไม่ใช่มารี อังตัวเนตต์ สักหน่อย...

แปลกใจไหม

มันก็ไม่เชิงหรอกนะ...

แล้วผู้หญิงคนนั้นล่ะ?

ใครจะรู้...คุณลองถามหล่อนดูเองก็แล้วกัน...

เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนหน้านี้...

เจ้าหน้าที่เก็บเอกสาร

เขาเป็นเพียงคนแปลกหน้าที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับครอบครัวนี้เลย แต่ด้วยเหตุบังเอิญหลายอย่าง รวมทั้งกระบวนการลมเพลมพัดที่ทำให้เขาเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ในเรื่องนี้ด้วย อาจเป็นเพราะนิสัยสอดรู้สอดเห็นของเขานั่นเอง ที่ทำให้ในที่สุดแล้วเรื่องก็ถูกเปิดเผยขึ้น เขาไม่มีทางที่จะรู้ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังจะเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องนี้ด้วย และถ้าคุณไม่เห็นว่าเขาจะมีความสำคัญตรงไหน คุณสามารถเปิดผ่านบทนี้ไปได้เลย

ชื่อจริงของเขาคือ ปุรวันโต นอกจากจะเป็นชื่อชาวขวแล้ว ปุรวันโตยังมีเชื้อสายทางภาคใต้ของซูลาเวซีอีกด้วย ในสมัยก่อนพ่อแม่ต่างกลัวการที่จะตั้งชื่อลูกของตนตามแบบภาคใต้ของซูลาเวซีด้วยเกรงว่าเมื่อโตขึ้นจะหางานทำไม่ได้ น้องสาวของเขาชื่อเทียนซูฮาร์ติ ส่วนน้องชายชื่อทรี ซูทริสโน ทั้งพ่อและแม่มีความเชื่อว่า

ชื่อที่เป็นภาษาขวานั้นจะช่วยให้ลูกทั้งสามปลอดภัยจากความยากลำบาก ทั้งยังจะช่วยให้เส้นทางในการทำมาหากินราบรื่นดีอีกด้วย แต่ปัวร์วันโตกลับใช้ชื่อว่า “โพล” เพื่อเป็นการแสดงออกถึงความชื่นชอบที่เขามีต่อนักแต่งเพลงชาวเยอรมัน โปโล โพล วุซ โพล เขาเป็นนักอาชญาวิทยาหนุ่มที่ไม่ได้ฉลาดหลักแหลมอะไรนัก เขาทำงานอยู่ในหน่วยต่อต้านคอร์รัปชันเป็นเวลา 2 ปี และที่เขาได้ตำแหน่งงานนี้มาก็ด้วยไหวพริบ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากจดหมายร้องเรียนต่าง ๆ ที่ส่งเข้ามา ซึ่งเขาได้รวบรวมข้อมูลเหล่านั้นและนำมาใช้เพื่อสร้างความโดดเด่นให้กับตนเอง

เขาไม่ใช่คนที่น่าสนใจอะไรนัก รูปร่างผอมเกร็ง สวมแว่นสายตา พร้อมท่าทางที่เดินช้า ๆ เหมือนอย่างสามขุม ที่ทำให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลที่รับพนักงานใหม่เข้าทำงานเกิดคำถามว่า โพลพร้อมที่จะรับมือกับข้อขัดแย้งในการทำงานในหน่วยงานนี้ได้หรือไม่ แต่จดหมายแนะนำตัวอันเป็นเหตุแห่งแรงจูงใจที่เขาเขียนขึ้นขณะเคี้ยวขนมอบกรอบไปพร้อมกับการเดินทางอย่างรีบเร่งกลับไปยังห้องพักในมหาวิทยาลัยเพื่อไปเอาประกาศนียบัตรนั้น มันได้สร้างความประทับใจอย่างลึกซึ้ง ภายหลังจากใช้เวลาในการรอคอยอยู่นานหลายเดือน เขาก็ได้รับการว่าจ้างให้เข้าไปทำงานในแผนกเก็บเอกสารดังกล่าว

เขาได้รับการมอบหมายให้จัดระเบียบและคัดเลือกจดหมายฉบับที่มีประเด็นใกล้เคียงและเกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่คณะกรรมการของหน่วยงานกำลังทำการสอบสวนอยู่ ห้องทำงานของเขาอยู่ติดกับห้องเก็บเอกสารสำคัญ ที่มีกลิ่นอายของกระดาษเก่าเก็บ มันเป็น

งานน่าเบื่อสำหรับคนส่วนมาก แต่ไม่ใช่โพล

ทุก ๆ วันเขาจะเริ่มต้นการทำงานด้วยการปะติดปะต่อข่าวใหม่ ๆ ที่ได้รับมาจากทางอินเทอร์เน็ต และจากหนังสือพิมพ์กองใหญ่ รวมทั้งข่าวจากโทรทัศน์เครื่องเล็ก คอมพิวเตอร์ในสำนักงานและจากหูฟัง เขาไม่ใช่คนที่ชอบพูดคุยกับใครนัก ส่วนใหญ่จะมุ่มม่น้อยอยู่กับงานที่เป็นกิจวัตรประจำวัน และฟังดนตรีหรือเพลงของนักร้องคนโปรดไปด้วย อาทิ โปโล วูช, คราฟท์เวิร์ค, แลมบ์ซ็อบ, เพิร์ล แจม, บอร์ดอมส์, แอนโทนี แอนด์ เดอะ จอห์นสัน, บ๊อบ ดีแลน, ลีโอเนิร์ด โคเฮน, นิค เคฟ และอื่น ๆ อีกมากมาย แต่เมื่อมีคนถามเกี่ยวกับเรื่องดนตรีหรือเพลงที่เขาชื่นชอบ เขาจะกลายเป็นคนช่างพูดขึ้นมาทันที และด้วยความหลงใหลคลั่งไคล้ เขาจะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับนักดนตรีที่ตนเองชื่นชอบได้อย่างไม่รู้เหน็ดรู้เหนื่อย...ที่น่าเสียดายก็คือ แทบไม่มีใครที่อยากฟังเรื่องเล่าของเขาอย่างจริงจังเลยสักคน...!

ชีวิตส่วนตัวของเขาต่างหากที่น่าสนใจ ชีวิตจิตใจของเขาจะฝังแน่นอยู่แต่กับผู้หญิงที่เป็นอดีตคนรัก ซึ่งเขาไม่เคยบอกเธอหรือแม้แต่ครอบครัวของตัวเองว่าที่จริงเขาแต่งงานแล้ว เพียงแต่มันเป็นการแต่งงานที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความรักเหมือนในภาพยนตร์ประเภทรักหวานจบสุขเท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องของผลประโยชน์อย่างแท้จริง...

โพลเป็นคนหนึ่งในคนจำนวนมากที่เอาชีวิตบ้านนอกเข้ามาดันรนต่อสู้เมื่อต้องมาใช้ชีวิตในเมืองหลวง ตอนที่เขาเดินทางมาถึงเมืองจากรัตาใหม่ ๆ นั้น เขาแทบเอาตัวไม่รอดด้วยจำนวนเงินที่พ่อแม่ส่งมาให้ ต้องใช้ชีวิตเช่นเดียวกับคนบ้านนอกเข้ากรุงอีกจำนวน

มาก เขาเช่าห้องเล็ก ๆ ที่บ้านเช่าแห่งหนึ่งซึ่งมีพื้นที่ใช้สอยแค่ 32 ตารางฟุต เป็นห้องที่ตั้งอยู่ระหว่างชอกแคบ ๆ กับห้องน้ำของเพื่อนร่วมบ้านเช่า ห้องเล็ก ๆ นั้นมีพื้นที่เพียงแค่ตั้งเตียงนอน ตู้เสื้อผ้าเล็ก ๆ กับโต๊ะทำงานอีกหนึ่งตัวเท่านั้น ทั้งห้องจะชื้นและเต็มไปด้วยฝุ่นละออง ไม่ว่าเขาจะพยายามทำความสะอาดสักกี่ครั้งก็หนักก็ตาม เนื่องจากเขาเป็นคนแพ้ฝุ่นจึงทำให้เขาจามอยู่ตลอดเวลา เหมือนจำต้องยอมรับเอาการจามเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ทำให้เขาตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะต้องหาที่อยู่ใหม่ที่ดีกว่า หรือไม่ก็ย้ายไปอยู่บ้านเช่า แต่มันก็เป็นได้เพียงแค่ความฝันเท่านั้น ทั้งยังเป็นความหวังที่อยู่ไกลมาก เช่นเดียวกับความหวังอันแรงกล้าที่จะเอ่ยปากขอแต่งงานกับอดีตคนรักทั้งที่ไม่มีเงินที่จะใช้เป็นสินสอดทองหมั้น

ภายหลังจากที่เขาหางานทำได้ในที่สุด เขาก็เป็นหนึ่งในคนกลุ่มคนแรก ๆ ของผู้ที่มายื่นเข้าคิวอยู่เบื้องหน้าสำนักงานรับจองห้องในอพาร์ทเมนต์กำลังจะก่อสร้างขึ้น มันเป็นโครงการใหม่มาก ชนิดหมึกที่ใช้เขียนป้ายโฆษณายังไม่ทันแห้ง แต่พอมาถึงคิวที่เขาจะเข้าไปจองปรากฏว่าสำนักงานปิดลงเสียก่อน เขากลับไปที่นั่นอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น แต่พอไปถึงก็พบว่าพื้นที่ของอพาร์ทเมนต์แห่งนั้นถูกขายไปหมดแล้ว ทั้ง ๆ ที่การก่อสร้างจะเริ่มลงมือในปีหน้า...!

แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ยอมสิ้นหวัง เขาตรงไปยังสำนักงานของอพาร์ทเมนต์ที่จะสร้างขึ้นใหม่ในที่อื่น ๆ และมีข้อเสนอให้ผ่อนชำระได้ในระยะยาว ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเขาจัดการลงซื้อตัวเองไว้ในรายการผู้จอง แต่เขาก็ออกจะโชคร้ายอยู่ เพราะถึงแม้เขาจะหางานทำได้หลายเดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่มีเงินมากพอที่จะเช่าซื้อ

อพาร์ทเมนต์แห่งนั้นได้อยู่ดี และถึงแม้เขาจะทำงานมานานเป็นเวลากว่าปีแล้ว ก็ยังไม่มีอพาร์ทเมนต์ราคาถูกให้เช่าซื้อได้อีกต่อไป...

และแล้ว รัฐบาลก็ประกาศว่า ทางรัฐจะจัดสร้างแฟลตให้เช่าซื้อในราคาถูกทางตอนใต้ของเมืองจาการ์ตา และมันก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่โปลจะเป็นคนหนึ่งในจำนวนคนนับร้อยที่ไปยืนอยู่ในแถวหน้าอาคารสำนักงานรับจอง แต่อันิจา...เงินเดือนที่เขาได้รับอยู่มันแค่ไม่กี่ร้อยรูเปียห์ (Rupiah = หน่วยเงินตราหลักของอินโดนีเซีย — ผู้แปล) ซึ่งเป็นรายรับที่แทบไม่พอกินพอใช้อยู่แล้ว เขาอยากจะให้ตัวเองร่ำรวยกว่าอัตราเฉลี่ยจนสามารถเช่าซื้อด้วยการผ่อนชำระอพาร์ทเมนต์ราคาถูกนั้นได้ ดังนั้นจึงเป็นอีกครั้งหนึ่งที่เขาต้องอดทนอยู่ในห้องเช่าพื้นที่ 32 ตารางฟุตนั้นต่อไป

โปลเต็มไปด้วยความรันทดท้อใจกับการตามล่าหาอพาร์ทเมนต์ที่สามารถเช่าซื้อได้ในราคาถูก ที่เวลานี้ขายหมดอย่างรวดเร็วราวขนมเค้กร้อน ๆ ที่เพิ่งสุกออกมาจากเตาอบ เมื่อเป็นเช่นนี้เขาก็ต้องพยายามหาเช่าแฟลตราคาถูกต่อไป ขณะนี้เงินเดือนของเขาสูงกว่าอัตราเฉลี่ยเพียงเล็กน้อย แต่ก็ยังต่ำกว่าระดับมาตรฐานที่จะไปเช่าซื้อแฟลตที่ไม่มีการผ่อนส่งได้ ซึ่งทำให้โอกาสของเขายิ่งน้อยลงไปกว่าเดิม สถานการณ์ดังกล่าวทำให้เขาเริ่มมีคำถามเกี่ยวกับความไม่สมเหตุสมผลของทั้งคุณภาพและความยุติธรรม เพราะสำหรับเขาแล้วคำว่าคุณภาพ...มันออกจะเป็นแนวความคิดที่โรแมนติกที่คนรวยเป็นผู้คิดขึ้นมา มันเป็นวาทกรรมที่นำมาใช้ในการรณรงค์หาเสียงทางการเมืองของผู้สมัครที่หิวโหยอยากจะได้คะแนนเสียง สำหรับความยุติธรรมนั้นมันเป็นเพียงบทเรียนแห่งคติธรรมที่ใช้กันแต่เพียง

ในห้องเรียนกับในหนังสือพระคัมภีร์เท่านั้น

ในระหว่างที่เขา กำลังแสวงหาบ้านในความฝันอยู่นั้น เขาก็ได้พบเข้ากับผู้หาบ้านเช่าอีกคนหนึ่ง ที่เคยเป็นเพื่อนสมัยเรียนมัธยมปลายชื่อดานี ตอนแรกเขาจำเธอไม่ได้ จนกระทั่งคืนหนึ่งที่บ้านเญอมาพบกันหน้าบ้านเช่า ขณะที่ต่างคนต่างกำลังซื้อข้าวผัดจากร้านข้างทางอยู่

“เฮ้ โปล...” ดานีเรียกชื่อ เขาออกจะงง ๆ อยู่ พยายามใช้ความคิดอย่างหนักว่า เขาเคยรู้จักผู้หญิงคนที่สวมเสื้อคลุมชุดนอนเก่า ๆ คนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ แต่ค่อย ๆ ไปทางด้านหลังเล็กน้อยคนหนึ่งที่ไหน

“คุณจำฉันไม่ได้เหรอ...ก็เราเคยเรียนมัธยมปลายที่เดียวกัน ยังไงล่ะ” ดานีกล่าวพลางยิ้มกว้างให้

“โอ...สวัสดี...ขอโทษนะ ที่ผมจำคุณไม่ได้ คุณเปลี่ยนไปมาก...” เขาแก้มืออย่างรวดเร็ว และดานีก็หัวเราะ

“โกหก...! เราไม่เคยเป็นเพื่อนกันสักหน่อย...ไม่เคยคุยกันเลยด้วยซ้ำ ฉันรู้ว่าตอนนั้นคุณเป็นประธานสหภาพนักศึกษาอยู่” ดานีเอ่ย สีหน้าบอกความขวยเขินไม่น้อย โปลถึงกับหน้าแดงเมื่อต้องยอมรับออกไปตรง ๆ ว่าเขาจำเธอไม่ได้จริง ๆ แต่หลังจากนั้นน้อยครั้งนักที่เขากับเธอจะได้เจอกัน จนมาพบกันอีกครั้งที่หน้าสำนักงานบ้านเช่าครั้งนี้

ดานีมีอาชีพเป็นนักข่าว ทำงานให้กับสำนักงานประชาสัมพันธ์แห่งรัฐ และเธอเองก็กำลังพยายามหาบ้านใหม่แทนการพำนักอาศัยอยู่ในห้องแคบ ๆ ขณะเดียวกันเธอก็กำลังเผชิญปัญหาทางการเงิน และการแล้วก็ถึงวันหนึ่ง ขณะที่ทั้งสองกำลังยืนกินลูกชิ้นปิ้งจาก

ร้านข้างทางที่อยู่หน้าสำนักงานบ้านเช่า ความคิดไม่ชอบมาพากล
บางอย่างก็แวบขึ้นมาในสมอง

“สมมติว่า...ถ้าเราแต่งงานกันล่ะ? เราก็จะสามารถช่วยกัน
เก็บเงินแล้วซื้ออพาร์ทเมนต์ได้จริงไหม...แต่เราจะต่างคนต่างอยู่นะ
คุณมีอะไรของคุณก็ทำไป ส่วนผมก็ทำของผมไป”

“ฟังดูก็น่าสนใจอยู่หรอกนะ” ดานีตอบโดยไม่ต้องใช้เวลาคิด
“แต่แล้วสมมติว่าฉันเกิดมีคู่รัก ส่วนคุณก็มีของคุณล่ะ...เราจะชวน
ให้พวกเขามาอยู่ด้วยไหม”

“คุณมีคู่รักแล้วนั้นหรือ”

“ตอนนี้ยังไม่มี แต่มันก็ต้องมีเข้าสักวันแหละ...แล้วคุณล่ะ?”

“มีแน่...ผมไม่เคยเป็นโสดอยู่แล้ว ผมอาจจะดูผอม ๆ แบบนี้
ก็จริง แต่ผมก็มีวิธีที่ทำให้ผู้หญิงชอบผมได้ก็แล้วกัน”

“อะฮ้า...! ตอนนี้คุณไม่ได้หลงใหลได้ปลื้มแม่ปัวร์ฮายาติ จน
ในที่สุดถูกแม่นั้นปฏิเสธใส่หน้าอีกต่อไปแล้วหรือ”

“คุณไปได้ยินเรื่องไร้สาระนี้มาจากไหน...ที่จริงผมเคยออกเดท
กับเธอนะ”

“ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นแหละว่าประธานสหภาพนักศึกษา
ถูกผู้หญิงที่ประกวดมิสอินโดนีเซีย จนได้เข้ารอบสุดท้ายหักอก แล้ว
หล่อนก็ไปแต่งงานกับนักธุรกิจผู้ร่ำรวยมหาศาลแทน จริงไหมล่ะ”
ดานีหัวเราะคิกคัก โพลหน้าแดงก่ำ เขาไม่เคยคิดเลยว่าจะได้ยินได้ฟัง
เรื่องของตัวเองจากปากของใครคนหนึ่งที่เขาไม่เคยคิดจะเป็นเพื่อน
เสียด้วยซ้ำ

“ใจเย็น ๆ นาโปล มันไม่เหมือนกับตอนที่ฉันได้อ่านกลอนรัก

ที่คุณเขียนให้แม่นูรฮายาตินั้นสักหน่อย ไม่เห็นมีอะไรต้องอายเลย”

“ผมอาจจะไม่ประสบความสำเร็จเรื่องนูรฮายาติ แต่ผมก็มีผู้หญิงคนอื่น ๆ เสมอ อย่าด้อยค่าคนรูปไม่หล่ออย่างผมนะ จะบอกให้...”

“ฉันไม่ได้คิดจะทำอะไรแบบนั้นสักหน่อย เพียงแค่เห็นคุณยังโสดอยู่เท่านั้น แต่อันที่จริงมันก็ไม่ใช่วะระกการอะไรของฉันหรอก โอเค...กลับไปที่คำถามของฉันดีกว่า...ว่าจะทำยังไงถ้าสมมติว่าเราต่างคนต่างมีคู่รักนะ...แล้วอะไรจะเกิด ถ้าต่างฝ่ายต่างเกิดหึงหวงขึ้นมา”

“ถ้าเรามีคู่รักก็ควรจะพบกันข้างนอก ไม่สมควรพามาที่อพาร์ตเมนต์ถือเป็นเขตหวงห้าม แต่ถ้าจำเป็นเราก็สามารถบอกพวกเขาได้เนี่ย ว่าเราเป็นญาติกันและกำลังพยายามหาที่อยู่ที่มันดีกว่านี้ และเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก เวลาที่ใครคนหนึ่งอยู่กับคู่ของเขา เราก็ควรพาตัวเองออกไปอยู่นอกบ้านเสีย อาจจะไปนอนค้างบ้านเพื่อนหรือไปอยู่ที่บ้านของเพื่อนบ้านก็น่าจะได้”

“แต่...ทำไมต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะ...เพราะเราก็แยกห้องกันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

“คือ...ผมว่ามันน่าอึดอัดอยู่นะ ถ้าผมเกิดจะมีอะไร ๆ กับผู้หญิงของผม ขณะที่ผมคุณอยู่ในห้องถัดไป”

“มันก็มีเหตุผลที่อยู่หรงกันนะ...แต่สมมติว่าเกิดมีญาติมาเยี่ยมล่ะ?”

“ในบางกรณี เราอาจจะสามารถให้อีกฝ่ายหนึ่งใช้บ้านทั้งหลัง

ไปเลย และเราก็อาจจะแก้ตัวว่าข้าวของเครื่องใช้ที่เห็นอยู่ในบ้านนั้น เป็นของผู้เช่าอีกรายหนึ่งที่ไม่ได้อยู่ที่นี่อีกต่อไปแล้ว...ก็ง่าย ๆ แค่นั้น”

“โอเค ก็แล้วถ้าเราเกิดอยากจะแต่งงานกับคนรักของเราขึ้นมาจริง ๆ ละ? คนเขาก็จะต้องรู้อยู่ดีว่าที่เราแต่งงานกันครั้งนี้มันเป็นการแต่งงานปลอม ๆ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เราก็หย่ากันสิ โดยที่เราอาจจะหาข้ออ้าง ที่มีเหตุผลหน่อย เช่นว่า เราแต่งงานกันด้วยเหตุผลทางด้านธุรกิจ อีกอย่างหนึ่ง เราเองก็รู้อยู่ว่าเราหาคนที่จะมาอยู่ด้วยที่ดีกว่านี้ไม่ได้ ในขณะที่เราจำเป็นต้องอยู่อาศัยในห้องแคบ ๆ ที่มีพื้นที่พอให้อยู่ได้แค่คนเดียว”

“ฟังดูก็มีเหตุผลที่อยู่หรอกนะ ปัญหาอีกข้อหนึ่งก็คือ แล้วถ้าเราหย่ากันเพราะอยากไปแต่งงานกับคู่รัก เราจะทำยังไงกับอพาร์ทเมนต์ที่เราเช่าซื้อร่วมกันละ”

“อ้าว...เราก็ขายเสียสิ แล้วก็เอากำไรมาแบ่งกัน หรือไม่ ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีกำลังเงินมากพอก็ซื้อสิทธิ์ของอีกฝ่ายหนึ่งไปเป็นของตัวเองเลยก็ได้นี่”

“ตกลง...งั้นเราแต่งงานกันได้...!”

กับดानीแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างดูช่างง่ายดายไปเสียหมด สำหรับผู้ที่จะเป็นประจักษ์พยานในการแต่งงานปลอม ๆ ของพวกเขา คราวนี้ ก็มีเจ้าของอพาร์ทเมนต์กับสามีของนาง คนขับรถเช่าที่พวกเขารู้จักมาสักระยะหนึ่งแล้ว กับผู้หญิงเจ้าของแผงลอยขายอาหารหน้าอาคาร มันเป็นงานแต่งที่ไม่ต้องมีการเลี้ยงฉลองอะไรทั้งสิ้น หลังจากจดทะเบียนสมรสกันแล้ว ก็พาทั้งคู่ไปเลี้ยงอาหารที่ร้านขาย

ก้วยเตี่ยวที่มีชื่อเสียงร้านหนึ่งชื่อบัคมี จีเอ็ม นอกจากนั้นพวกเขายังได้ทำสัญญาอย่างเป็นทางการ ในเรื่องรายละเอียดเกี่ยวกับสินสมรสอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรไว้อีกด้วย

ทั้งสองแยกกันอยู่ดังที่สัญญาไว้ ซึ่งนับว่าเป็นความสะดวกของทั้งสองฝ่าย แม้ว่าดานีจะต้องทนฟังเพลงโปรดของโปลทุกวันก็ตาม ส่วนโปลก็ทำตาบอดมองไม่เห็นความยุ่งเหยิงไร้ระเบียบของดานีเสีย ดังนั้นทั้งสองจึงอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบปลอดภัยดีในที่ทำงานของเขามีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ว่าโปลแต่งงานแล้วคือหัวหน้าฝ่าย ส่วนเพื่อนร่วมงานไม่มีใครให้ความสนใจกับความเป็นอยู่ของเขาอยู่แล้ว

โปลอุทิศตนให้กับงานในหน้าที่เช่นเดียวกับความหลงใหลที่เขามีต่อเสียงดนตรี รวมทั้งความสนใจในจดหมายร้องเรียนต่าง ๆ เขาสามารถจดจำตู้เก็บเอกสารในห้องทำงานได้ตั้งแต่ A ถึง Z เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพระราชา ส่วนห้องเก็บเอกสารนั้นคืออาณาจักรทั้งหมดของเขา

ทุกครั้งที่มีข่าวบุคคลที่มีชื่อเสียงปรากฏขึ้นบนจอโทรทัศน์ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นนักธุรกิจ นักการเมือง เจ้าหน้าที่รัฐฯ ผู้นำทางศาสนาที่ปฏิบัติโครงการอะไรบางอย่างหรือจัดการแต่งงานให้กับลูกหลาน โปลจะดูข่าวนั้นอย่างนอบน้อมพร้อมกับยิ้มกว้าง เขารู้ชัดเลยว่ามันมีอะไรอยู่เบื้องหลังทุกรอยยิ้ม ทุกวาจาอ่อนหวาน ทุกคำพูดอันชาญฉลาด ทุกภาพถ่ายอย่างสมบูรณ์แบบของบุคคลเหล่านี้ เขายิ้มเยาะอยู่ในใจว่าคนทั้งหลายเหล่านี้ก็คือผู้ที่ต้องรับผิดชอบกับสถานการณ์ที่เขาเป็นอยู่ รวมไปถึงสถานการณ์ของใครทุกคนในกรุง

จากการ์ตา ที่พยายามจะยกระดับความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น

เขาจะเกิดความรู้สึกสนใจอย่างแปลก ๆ ขณะจับตามองวิธีการที่ทุกคนกำลังแข่งขันเพื่อที่จะสร้างภาพลักษณ์อันสมบูรณ์แบบให้กับตนเอง ขณะเดียวกันก็ฉกฉวยโอกาสต่าง ๆ โดยไม่ได้มีความรู้สึกสำนึกผิดในการกระทำของตนแม้แต่น้อย คิดแต่เพียงว่าถ้าพวกเขาสวดมนต์ให้มากพอ ความผิดบาปทั้งหลายจะต้องได้รับการให้อภัย...ใช่...บุคคลที่มีแต่ความละโมภโลภมากย่อมสามารถหาช่องทางเพื่อที่จะยกโทษหรือให้อภัยตัวเองได้เสมอ...

เพื่อให้เรื่องสั้นลง ภายหลังจากเวลาผ่านไปสามปี โปลกี้ได้เป็นพนักงานที่ได้รับความไว้วางใจ และได้รับการพิจารณาให้ได้หยุดพักงานเพื่อพักผ่อนระยะยาวครั้งแรก ในท่ามกลางความสับสนวุ่นวายและเสียงสนทนาอื้ออึงภายในร้านกาแฟแห่งหนึ่งที่เขาได้ติดตามอาของเขาเข้าไป หูของโปลกี้ที่เคยรับฟังแต่เสียงเพลงก็พลันแว่วการสนทนาที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

“นี่เป็นครั้งที่สี่ของปีนี้แล้วนะ ที่ผมต้องจ่ายค่าธรรมเนียมให้นายใหญ่ นี่ผมเพิ่งกลับมาจากธนาคารพร้อมกับเงิน 3,000 ยูโร ห้าปีมาแล้วที่ผมไม่เคยมีเงินเกินห้าล้านรูเปียห์อยู่ในบัญชีธนาคารเลย”

“หา...ค่าธรรมเนียมอะไร...ค่าธรรมเนียมอะไรกัน” อาของเขาถามด้วยความใคร่รู้

“ก็...ค่าธรรมเนียมนั่นแหละ...เพื่อให้โครงการของนายใหญ่เป็นผลสำเร็จไม่ต้องติดขัดด้วยปัญหาทางการเงิน ทุก ๆ สองถึงสามเดือนเราก็จะผลัดเปลี่ยนเวียนกันโอนเงิน บางครั้งก็เป็นตัวผมเอง บางครั้งก็เป็นเลขานุการของเขา บางครั้งก็เป็นพนักงานคนอื่น...ส่วน

เงินที่โอนไปนั้นบางครั้งก็เป็นเงินยูโร บางครั้งก็ดอลลาร์ ผมส่งเงินไป
ในชื่อของผมนเอง พนักงานธนาคารเลยคิดว่าผมรวยมาก” ทางเสียง
ที่พูดบอกความภูมิใจอยู่

“ไม่ต้องสงสัยหรือกว่าโครงการของเขาจะต้องเป็นไปด้วยดี
เพราะเขามักเกี่ยวข้องกับโครงการสั่งซื้อพวกเครื่องใช้สำนักงาน
แม้แต่กับหน่วยงานเล็ก ๆ ก็ยังเอา เขาเป็นคนจัดหาเครื่องใช้
สำนักงานให้กับหน่วยงานของรัฐหลายแห่ง ผมมีเพื่อนคนหนึ่ง
เสนอสินค้าให้เขาในราคาต่ำกว่าใคร แต่ปรากฏว่าถูกปฏิเสธ”

“อีกอย่างหนึ่งนะ นายใหญ่ออกคำสั่งให้เราโอนเงินไปเข้า
บัญชีพวกลูก ๆ ของเขาแทน เพราะเขาไม่ต้องการรับเงินที่ว่านี้
โดยตรง การทำแบบนี้มันเหมือนกับเป็นการส่งค่าใช้จ่ายไปให้พวก
ลูก ๆ นั้นเอง และหลังจากโอนเสร็จ หลังจากทีนายใหญ่เห็นไบโอน
เรียบร้อยแล้ว เราจะต้องกำจัดไบโอนนั้นทันที เท่ากับเป็นการ
รับประกันว่าเป็นเงินส่วนตัวของเขาเอง”

“แล้วทางธนาคารไม่สงสัยอะไรบ้างเลยหรือ”

“บ้า...! ไม่มีทางหรอก เพราะเราโอนเงินจากหลายธนาคาร
แล้วก็ไม่ได้โอนคนเดียวตลอด เราผลัดเปลี่ยนกันโอน มันปลอดภัย
จากการถูกจับได้”

“แล้วพวกลูก ๆ เขารู้เรื่องเงินนี้หรือเปล่า”

“เรื่องนั้นผมไม่รู้หรอก แต่เดาเอาว่าเด็กพวกนั้นชินกับการ
ได้รับเงินอยู่แล้วละ ตราบใดที่บัตรเครดิตยังใช้งานได้อยู่ พวกเขาอาจ
ไม่เคยสังเกตด้วยซ้ำ ยิ่งกว่านั้นมันก็ไม่ใช่เรื่องอะไรของเราอีกต่อไป
แล้วด้วย ความสำคัญมันอยู่ตรงที่หัวหน้าของเราส่งเงินต่อไปให้

นายใหญ่ต่างหาก”

“จู่...จู่...นี่เป็นการทำงานที่ฉ้อโกงมากเกินไปนะ ผมเห็นจะต้องลองใช้ดูบ้างเสียแล้ว ทุกวันนี้เจ้าหน้าที่ของทางรัฐไม่ยอมรับการติดสินบนเสียด้วยสิ เพราะเคยมีคนถูกจับได้คาหนังคาเขามาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเงินสดด้วยยิ่งแล้วใหญ่ ผมก็ 모르หรือกระทั่งว่าพวกเขาทำได้ยังไง แต่หน่วยงานปราบคอร์รัปชันน่าจะหาคำกว้างมองเห็นทุกซอกทุกมุมจริง ๆ”

พอได้ยินการเอ่ยชื่อสถานที่ทำงานของตน โปลจึงได้ขยับเข้าไปใกล้ เคี้ยวขนมในปากไปพลาง

“ขอโทษครับ อา กำลังคุยกันถึงใครอยู่หรือครับ...” เขาเอ่ยถามมาจากข้างหลัง

“มาชาอัลลอฮ์...! ผมเกือบลืมไปแล้วสิ นี่คือโปล หลานชายผมเอง เขาทำงานเกี่ยวกับเอกสารและข้อมูลต่าง ๆ” อาของเขาพูดปนหัวเราะ ซึ่งทำให้อีกฝ่ายพลอยหัวเราะตามไปด้วยอย่างไม่มีเหตุผล

ทุกครั้งที่ได้ยินบุคคลในครอบครัวพูดปนหัวเราะเกี่ยวกับสถานที่ทำงานของเขา มักจะสร้างความหงุดหงิดให้เกิดขึ้นเสมอ แต่ครั้งนี้โปลกลับทรุดตัวลงนั่งร่วมโต๊ะกับชายวัยกลางคนทั้งสองอยู่ดี

“นี่...ถ้าคุณรู้ว่าที่ไหนมีงานตำแหน่งดี ๆ ว่าง ช่วยบอกให้ผมรู้ด้วยนะ หลานชายผมคนนี้เป็นคนหัวดีมาก เพียงแต่โชคร้ายเกินไปหน่อย วันทั้งวันต้องหมกอยู่แต่กับเอกสารเป็นตั้ง ๆ น่าเสียดายสติปัญญาของมันเหลือเกิน” อาของเขาที่นั่งจามรรจาเสียเหลือเกิน โปลฟังแล้วก็ได้แต่ถอนใจ สำหรับครอบครัวของเขาแล้ว อาชีพที่เขาทำอยู่ไม่ได้เป็นอาชีพในความฝันของใครเลย ไม่มีค่าพอที่จะอดใคร

ได้ด้วยซ้ำ

“เมื่อก็กำลังคุยกันเรื่องลูกใครอยู่หรือครับ” เขารีบตัดบท
การแนะนำตัวของอา

“คือมิสเตอร์โทฮา เขากำลังเล่าให้เราฟังเรื่องเงินค่า
ธรรมเนียมที่ส่งไปให้ลูก ๆ ของบาทจัน โกมาร์รุดดิน” อาพูดต่อ
“เพื่อให้ชีวิตสบายขึ้น”

“ผมไม่เคยได้ยินเรื่องลูก ๆ ของเขาเลยนะครับ...เขามีลูกกี่คน
ครับ แล้วตอนนี้ทำอะไรกันอยู่ที่ไหนหรือครับ...” โพลถามอย่าง
คาดคั้นออกไปทันที สีหน้าของเขายิ้มแย้มแจ่มใสมาก ทำให้มิสเตอร์
โทฮาตื่นเต้นอยากเล่าต่อ

“ที่เป็นลูกถูกต้องตามกฎหมายนะสามคน คนโตจากการ
แต่งงานครั้งแรก อีกสองคนเกิดจากเมียคนที่สอง แต่เขาก็กยังมี
ลูกนอกกฎหมายอีกแน่นอน...ใครจะรู้” เมื่อพูดจบ ทั้งมิสเตอร์โทฮา
และผู้นั่งร่วมโต๊ะต่างก็พากันหัวเราะร่ากับเป็นเรื่องสนุกสนาน

“เขาเลี้ยงได้อยู่แล้วละ ไม่เหมือนพวกเราหรอก มีลูกห้าคน
ต้องทำงานหนักทั้งกลางวันกลางคืน” มิสเตอร์โทฮาพูดต่อ

“แล้วพวกลูก ๆ ของเขามีบริษัทหรือครับ”

“ผมไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนั้นหรอก รู้แต่ว่าอยู่ต่างประเทศ
กันทั้งหมด ผมส่งเงินไปทางธนาคารที่มีสาขาอยู่ต่างประเทศ ได้รับ
คำสั่งให้ทำอย่างนั้นอยู่หลายครั้ง นี่เป็นเกมระดับสูงเลยนะ ผมแค่ทำ
ตามคำสั่ง トラบใดที่เรายังได้เงินเดือนและอยู่ดีกินดีก็เพียงพอแล้ว
เราก็ได้แต่ฝันว่าเมื่อไรจะมีเงินอย่างนั้นบ้างเท่านั้น” มิสเตอร์โทฮา
ตอบ พร้อมกับหัวเราะลึกลงในลำคอ

บ่ายวันนั้น โปโลอยู่ที่ตู้โทรศัพท์

โปโลนั่งใช้ความคิดเงิบ ๆ อยู่ในตู้โทรศัพท์ มันมีอะไรบางอย่างในการสนทนาวันนี้ที่ติดค้างอยู่ในใจ เขาตัดสินใจที่จะโทรศัพท์ไปหาหัวหน้าแผนกสืบสวน

“ฮัลโล...สวัสดียามบ่ายครับ มาส ซูเซโน นี่ผมโปโลพูดนะครับ คุณพอมีเวลาสักหน่อยไหมครับ”

“อา...โปโล...สบายดีหรือ...ตอนนี้คุณกำลังอยู่ในระหว่างลาพักผ่อนนี้ หรือว่าเกิดคิดถึงงานขึ้นมาแล้ว...ผมพอจะช่วยอะไรได้บ้างล่ะ” ซูเซโนถามอย่างสบายอารมณ์

“ผมจำได้ว่า ครั้งหนึ่งคุณเคยเล่าให้ผมฟัง เรื่องที่ส่งสัยในพฤติกรรมของบาห์จัน โกมาร์รุดติน...ผมยังจำได้ที่คุณบอกว่า เพื่อนที่ร่วมทำธุรกิจกับเขาหรือเพื่อนฝูงที่เขาอยู่ในคณะรัฐบาล คุณจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเคสหนึ่งที่คุณกำลังทำการสืบสวนอยู่ แต่ด้วยเหตุผลบางประการ คุณเขาเป็นคนมีสะอาดอยู่...แต่ถึงยังไงคุณก็ยังสงสัยอยู่ดี...”

“ถูกต้อง ดูเหมือนเขาจะเป็นคนมีสะอาดจริง...เท่าที่เรารู้ในอย่างน้อยเราก็กังไม่พบหลักฐานอะไรที่บ่งบอกว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับ ซึ่งมันออกจะดูแปลกพิกลอยู่ มีบางเรื่องที่ผมรู้สึกว่ามันแปลก แต่ไม่มีหลักฐานเพียงพอเท่านั้น”

“อืม...แล้วทางพวกลูก ๆ ของเขาล่ะครับ”

“ลูก ๆ ของเขา...คุณกำลังจะพูดว่าอะไรกันแน่”

“มันมีความเป็นไปได้นะครับ ว่าลูก ๆ ของเขาน่าจะเข้ามา
มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย”

“อาเดเคยสืบเรื่องนี้แล้ว แต่เท่าที่รู้ เขาพบว่าทั้งบัญชีธนาคาร
และการเงินล้วนเกี่ยวข้องกับบริษัทเท่านั้น จำนวนเงินในบัญชี
ดูปกติมาก แล้วเด็กพวกนั้นก็ไม่ได้มีอะไรที่เกี่ยวกับบริษัทเลย...
ซึ่งตรงนี้อีกเช่นกันที่ออกจะแปลกพิกลอยู่ เพราะเราพบว่าพวกเขา
ไม่ได้เป็นหุ้นส่วน ขณะเดียวกันทุกคนก็อยู่ต่างประเทศกันทั้งนั้น
เพราะฉะนั้นความเคลื่อนไหวทางการเงินจึงเป็นไปตามปกติ
และนี่ก็คือสาเหตุที่ทำให้อาเดยุติการสืบสวนเรื่องลูก ๆ ของเขาลง...
ว่าแต่ คุณไปได้ยินอะไรมาอย่างนั้นรี”

“ผมเองก็ไม่ใคร่แน่ใจเท่าไรนักหรอกนะครับ บางทีสิ่งที่ผม
จะเล่าต่อไปนี้อาจเป็นข้อมูลที่ไม่มีประโยชน์ก็ได้ แต่...มันก็มีความ
เป็นไปได้...คือเรา...ผมหมายถึงหน่วยงานสืบสวนของเราอาจจำเป็นต้อง
ต้องมุ่งประเด็นไปที่อะไรบางอย่าง ถ้าเราต้องการจะตรวจสอบ
บาทหัจฉิน โกมาร์รูดติน กับคณะทำงานที่เป็นเพื่อนร่วมงานของเขา ผม
ไม่รู้ว่าเรื่องนี้จะเป็ข้อมูลเสริมที่ดีพอหรือไม่ แต่มันมีความเป็นไปได้
ที่เงินจะถูกโอนไปเข้าบัญชีในต่างประเทศของพวกลูก ๆ ของเขา
ด้วยการใช้บุคคลที่สามเป็นผู้กระทำ ซึ่งอาจเป็นใครบางคนที่ไม่ได้
เกี่ยวข้องอย่างเป็นทางการส่วนตัวหรือมีส่วนรู้เห็นในเรื่องบัญชีธนาคาร
เลยก็ได้” แม้เมื่อรายงานจบ ตัวโปเองก็ดูจะมีความสงสัยเพิ่มขึ้น

“ที่คุนพูดนี้หมายถึงบุคคลที่ไม่ได้เป็นคนในครอบครัวและ
เพื่อนร่วมงานของเขาอย่างนั้นใช่ไหม”

“อืม...ถูกต้องครับ บุคคลที่สาม อาจจะเป็นคนขับรถ เป็น
เลขานุการหรือเป็นสาวใช้ก็ได้ พวกเขาสามารถส่งเงินไปเข้าบัญชี
ต่างประเทศได้อยู่แล้ว เป็นบัญชีต่าง ๆ ที่เราไม่มีทางรู้เลย เป็นการ
ทำงานอย่างมีเทคนิค...ไม่มีการให้สินบนด้วย”

“โพล ขาวน้ำมันเป็นอะไรบางอย่างที่คุณไปได้ยินมาซึ่งเรา
ต้องการหลักฐานที่แน่ชัดกว่านี้ เราสามารถนำข้อมูลพวกนี้มาใช้
ในการสืบสวนต่อ แม้วก่อนหน้านี้เราจะไม่ได้สืบค้นหาหลักฐานกัน
อย่างจริงจัง เราดูเพียงแค่ระบบการหมุนเวียนทางการเงินในบัญชี
ภายใต้ชื่อของพวกเขาเท่านั้น ทั้งที่อยู่ในและนอกประเทศ ผมจะ
ปรึกษากับทีมงานอีกครั้ง แล้วคุณจะกลับมาเมื่อไรละ”

“อาทิตย์หนานี้ครับ”

“ดี ผมคิดว่าพอคุณกลับมา ผมก็มีงานที่ต้องให้คุณทำทันที
พอดี เราจะคุยกันมากกว่านี้เมื่อคุณกลับมาทำงานนะ ขอบใจมาก
ที่โทร.มานะโพล”

ในวันเดียวกันนั่นเอง ซูเซโนได้เรียกทีมงานสืบสวนภายใต้
การควบคุมของตนเข้าประชุมด่วน ซึ่งการประชุมดังกล่าวดำเนินไป
ยาวนานถึงเที่ยงคืน ข้อมูลที่ในตอนแรกดูจะไม่มีผลสำคัญและ
ไร้สาระถูกนำกลับมาพิจารณาใหม่อีกครั้ง และในคืนเดียวกันนั่นเอง
ที่พวกเขาได้ตั้งคณะทำงานพิเศษขึ้น ซึ่งทีมงานคณะนี้ได้รับคำสั่ง
ให้ติดตามความเคลื่อนไหวพวกลูก ๆ ของมหาเศรษฐีผู้ทรงอิทธิพล
คนนั้น...!

लगसङ्कलन

ฉันไม่ได้เตรียมตัวมาเพื่อพบกับเหตุการณ์นี้เลย ฉันเพียงแค่ว่า
จะกลับบ้านเท่านั้น...

ขณะที่ฉันนั่งรอเวลาอยู่ที่สนามบิน กลุ่มเมฆบางเบาได้เริ่ม
รวมตัวกันบนท้องฟ้าที่สว่างสดใส ตลอดเวลาสามวันที่ผ่านมาท้องฟ้า
เป็นสีครามสวยงามมาตลอด ซึ่งดูตรงข้ามกับรันเวย์อย่างมะตอยสีเทา
หม่นที่อยู่ท่ามกลางความร้อนจัด ลมแรงเริ่มลอดผ่านเข้ามาทั่วอาคาร
สนามบิน ต้นหญ้าเอนลู่ราวหมดสิ้นเรี่ยวแรง ฝูงพลาสติกใบสองใบ
ลอยตัวขึ้นพร้อมกับกลุ่มฝุ่นที่หม่นควันเป็นเกลียวด้วยกระแสลมนั้น
จะว่าไปแล้ว ทุกสิ่งก็ดูเป็นธรรมดาอยู่ รันเวย์สนามบินดูจะมีชีวิตชีว
าเมื่อไม่มีฝนตกมาสองถึงสามวันแล้ว มีรถไม่กี่คันที่วิ่งเข้ามาแล้วก็วิ่ง
ออกไป

ผู้หญิงที่เป็นแม่หลายคนอุ้มลูกไว้ในอ้อมแขน ขณะเดียวกัน

ก็ยื่นของขายไปพลาง ผู้ชายวัยกลางคนเดินผ่านไป ในมือถือถุงน้ำมันไปด้วย เขาเล่าให้ผู้ขายคนที่กำลังสับสนหรือและนั่งถัดไปจากฉันฟังว่า เมื่อคืนนี้มีเหตุปะทะเกิดขึ้นระหว่างคนในพื้นที่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจ ฉันไม่รู้หรอกว่าพวกเขาปะทะกันด้วยเรื่องอะไร แล้วฉันก็ไม่ได้สนใจด้วย เพราะถึงอย่างไรฉันก็กำลังจะไปจากที่นี่อยู่แล้ว

บริเวณสนามบินเอนาโรตาลีเต็มไปด้วยคนขับมอเตอร์ไซด์รับจ้างกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องบินที่ประจำอยู่ทั่วทุกมุม พวกผู้ชายที่สวมรองเท้าบูตสีดำเฝ้าจับตากับทุกความเคลื่อนไหวและทุกอย่างก้าว บางคนยื่นเคียวหมากฝรั่งทำท่าเหมือนไม่สนใจแต่กระนั้นก็ยังวางท่าภูมิใจกับอาวุธประจำกาย แม้การมองจะกว้างเปล่าแต่แวตาก็คมปลาบเหมือนเหยี่ยวก็พร้อมที่จะเลื้อบเห็นศัตรูได้และดูเหมือนใคร ๆ ก็สามารถเป็นศัตรูได้หมด ขึ้นอยู่กับคำสั่งของ “เจ้านาย” ผู้คนที่เดินผ่านบุคคลเหล่านี้ต่างหลบตากันเป็นแถว ครั้งหนึ่งฉันเคยพูดกับเพื่อนร่วมงานว่า เราควรจะมีกฎหมายสักฉบับที่ช่วยให้เรารู้สึกปลอดภัย ถ้าการปรากฏตัวของบุคคลเหล่านี้ทำให้เรารู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ...มันช่างเป็นความคิดที่น่าเบื่อหน่ายอะไรเช่นนั้น...!

“ใครกันที่อยากเห็นคนพวกนี้...ก็คนพวกนี้แหละที่ทำให้เรารู้สึกไม่ปลอดภัย” เอลอยส์กล่าวขณะที่ขี้อายไปยังรถจักรยานยนต์คันหนึ่งที่มีทหารนั่งมาเต็มคัน เอลอยส์เป็นผู้จัดการต่างประเทศของหน่วยงานเอ็นจีโอในจาปอเร เขามักแสดงความชิงชังเสมอเวลาเห็นบุคคลในเครื่องบิน และที่เขาชิงชังยิ่งไปกว่านั้น คือพวกทหารนอกเครื่องบินที่มักจะปรากฏตัวด้วยสีหน้าบอกความเป็นมิตร สีหน้าของเอลอยส์

บอกถึงความรู้สึกเก็บกดในเรื่องความเลวร้ายของบุคคลเหล่านั้นไว้
อย่างเห็นได้ชัด

ฉันไม่อาจแสดงความเกลียดชังจนออกนอกหน้าได้เหมือน
เอลอยส์ เพราะฉันจดจำคำที่แม่เคยสอนสั่งไว้เสมอ...ว่าถ้ามีเรื่อง
อะไรที่ต้องเกี่ยวข้องกับคนในครอบครัวแบบแล้วจงอย่าได้แสดงความ
รู้สึกอะไรออกมา ไม่ว่าจะเป็นทางสีหน้าหรือท่าทางเด็ดขาด จงอย่า
หาเรื่องใส่ตัว จงอย่าได้แสดงว่าตัวเองเป็นคนกล้าหาญชาญชัย อย่า
ไปอวดฉลาดใส่พวกเขา...นั่นคือสิ่งที่แม่สอนฉันไว้

แต่ภายหลังจากที่ต้องมาอยู่ป่าปัวเกือบเดือน ฉันก็เริ่มหวั่นไหว
ไม่เคยมีใครได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในดินแดนแห่งนี้ ฉันได้รับ
การมอบหมายให้เดินทางมาที่นี่ เพื่อมาเก็บข้อมูลไปทำการวิจัย หา
หนทางที่จะพัฒนามาตรการต่อต้านการคุกคามของโรคเอดส์ มันเป็น
งานนอกเวลาที่ฉันมักจะรับทำเป็นครั้งคราวเพื่อหาเงินใช้ เป็นโอกาส
ที่จะทำให้มีเงินเพิ่มขึ้นนอกเหนือจากเงินเดือนที่ได้รับจากการเขียน
คอลัมน์ซุบซิบที่ทำประจำอยู่

ตามข้อตกลงแล้ว ฉันจะต้องอยู่ที่นี้เป็นเวลาสี่สัปดาห์ และได้
วางแผนที่จะทำงานให้เสร็จก่อนเวลา ฉันเผื่อเวลาอย่างรอบคอบเพื่อ
ที่จะเดินทางต่อไปยังพื้นที่ห่างไกลด้วย ดังนั้นฉันจึงจะไม่อยู่ที่นี้นาน
เกินจำเป็น ตั้งใจว่าจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าโดยตรง ถ้ามีปัญหา
ความขัดแย้งเกิดขึ้นในป่าปัว ฉันเพียงต้องการมาทำงานตามหน้าที่
เท่านั้น หมายถึงว่า...ฉันรู้สึกเสียใจแทนอย่างแท้จริง แต่ฉันเป็น
ใครเล่าที่จะไปตัดสินอะไรได้ และฉันเป็นใครที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับนาย
ด้วย...ฉันเป็นเพียงคนนอกคนหนึ่ง เป็นเพียงนักท่องเที่ยวที่มาหา

ประสบการณ์ในดินแดนอันกว้างใหญ่ที่เต็มไปด้วยป่าเขา...เข้ามา
เพื่อถ่ายภาพ บางทีอาจเพื่อจะนำภาพเก็บเอาไว้ใส่กรอบภายหลัง
เท่านั้น...

สำหรับหญิงสาวชาวกรุงอย่างฉัน แผ่นดินแห่งนี้เปรียบเสมือน
โอเอซิส เต็มไปด้วยอากาศสะอาด เป็นแผ่นดินที่เต็มไปด้วย
ทัศนียภาพแห่งป่าเขาลำเนาไพรกับท้องฟ้าสีคราม มีสิ่งอยู่ตรงสุด
ขอบฟ้า มีทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะไม่มีวันหาพบในเมืองใหญ่ สักวันหนึ่ง
ฉันคงจะได้เล่าด้วยความภาคภูมิใจว่าฉันได้ย่างเท้าก้าวลงเหยียบ
แผ่นดินที่อยู่สุดฟากตะวันออกของประเทศอินโดนีเซีย โดยมี
ภาพถ่ายเป็นหลักฐาน...แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว...

บางครั้ง ฉันรู้สึกกระวนกระวายใจเมื่อได้เห็นบุคคลใน
เครื่องแบบทหารที่มีจำนวนมากพอ ๆ กับจำนวนประชากร พวกเขา
อ้างว่า...กองทัพอันเป็น ด้วยเหตุผลที่ว่าอาณาบริเวณแห่งนี้
ยังเป็น “โซนแดง” อยู่ และยังมี “พวกกองโจร” ที่ซ่อนตัวอยู่ด้วย
ซึ่งกองกำลังกองโจรก็คือพวกที่ยังแสวงหาเสรีภาพ...เสรีภาพที่
รัฐบาลต้องการจำกัดไว้ บอกตามตรงฉันไม่เห็นด้วยเลยกับการที่
จะมีทหารมากมายมาเดินลอบซายกันอยู่บริเวณนี้เหมือนพวกแก๊ง
อันธพาล ทำทางที่พวกเขาเดินถืออาวุธไปทั่วมันสร้างความกังวลและ
ลำบากใจให้ฉันมาก แต่ก็อย่างที่แม่เคยสอนไว้...อย่าหาเรื่องใส่ตัว
อย่าพยายามทำตัวเป็นคนกล้าหาญชาญชัยอะไร แล้วก็อย่าได้ทำตัว
ฉลาด...ตอนนี้นั้นหวังแต่เพียงว่าพวกเขาจะไม่เข้ามายุ่งกับฉันเท่านั้น
ฉันจึงทำตัวเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ที่ทำตัวเป็นคนซื่อๆ คือก้มหน้า
ลงรากับหวาดกลัวเมื่อมีทหารเดินผ่าน...ทั้งที่ฉันเกลียดการทำตัว

เป็นคนขี้ตลาดที่สุด...!

ทันใด ฉันก็นึกถึงใบหน้านั้นกับคำขอร้องที่ฉันจะต้องปฏิบัติตาม...สัญญากับผมนะ ว่าคุณจะเล่าให้โลกได้รับรู้เรื่องคำสารภาพของผม สัญญากับผมนะ ว่าคุณจะเปิดเผยถึงความโลโครกของระบบการศึกษาด้านการแพทย์ในประเทศนี้...

ฉันรีบเรียกสติให้หลุดพ้นจากความคิดถึงเรื่องนั้น เมื่อเครื่องบิน
ลำเล็กที่ฉันเฝ้ารอคอยเริ่มปรากฏให้เห็นอย่างช้า ๆ ขณะที่มัน
กำลังแล่นดิ่งขึ้น มองดูเหมือนตัวตึกแทนที่เนื้อตัวบอบบาง กำลังใช้
พลังกำลังทั้งหมดที่มีบินฝ่ากระแสลมอยู่ อันที่จริงฉันเป็นคนกลัว
การโดยสารเครื่องบินนับแต่วันที่ได้เดินทางมาปาปัว ฉันเฝ้าจับตามอง
เครื่องบินเล็กลำนั้น ขณะที่ผู้โดยสารทยอยเดินตามกันลงมา ขณะที่
กระเป๋าดูทางกำลังถูกลำเลียงอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่
ในเครื่องบินหลายคนอย่างเข้มงวด และตอนนั้น ที่ฉันเห็นเธอ...

ฉันคิดว่าฉันได้เห็นใบหน้าที่คุณตามาก...

ไม่ใช่เพียงใบหน้าของเธอเท่านั้น ที่เรียกความสนใจจากฉัน...

หญิงสาวคนนั้นเมื่อลงจากเครื่องบินได้ก็ออกวิ่งไปตามพื้นสนามหญ้าอย่างรวดเร็ว จากจุดที่ฉันนั่งอยู่ ฉันเห็นเธอวิ่งโดยจับกระเป๋าลือไว้แน่น เธอก้มตัวลงและอาเจียนออกมา ขณะที่มือทั้งสองข้างพยายามจับหมวกที่สวมอยู่ไว้ มันเป็นหมวกทรงถังที่ไม่น่าดูเลย ไม่เพียงเท่านั้น หญิงสาวยังสวมเสื้อซาฟารีแขนสั้นกับกางเกงทรงคอปรี ชาวพื้นเมืองบางคนก็เห็นเธออาเจียนรีบเดินเข้าไปใกล้ทั้งด้วยความเห็นใจและใคร่รู้ แต่พวกเขาก็ต้องรีบถอยห่างทันทีที่เห็นว่ามียาหมอเข้าไปช่วยดึงร่างเธอขึ้นมา

หญิงสาวมีเรือนผมหยักศกสีบลอนด์ เรือนผมของเธอสวย
น่ามอง แม้อยู่ในท่ามกลางแรงลม เรือนร่างของเธอดูเด่นเป็นสง่า
เหนือใคร เธอเตือนใจให้ฉันนึกไปถึงนางแบบในนิตยสารที่โปรโมต
เสื้อผ้าที่เป็นแฟชั่นใหม่ของห้องเสื้อบางแห่ง โอ...แล้วยังกระเป๋าคือ
ที่เด่นสะดุดตาอย่างหลุยส์ วิตตอง นั่นอีกล่ะ...

ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร...บางทีอาจจะเป็น
เพราะใบหน้าที่คุ้นตา หรือไม่ก็บุคลิกลักษณะของเธอที่ไม่ธรรมดา
กระมังที่ทำให้ฉันออกเดินตามเธอไป เหมือนถูกดึงดูดด้วยแม่เหล็ก
ฉันบอกกับคนที่ฉันเพิ่งซื้อตัวมาหยก ๆ ว่าจะขอเปลี่ยนตัวเป็น
เดินทางเที่ยวต่อไป แต่เขาปฏิเสธพร้อมกับบอกว่ากว่าจะมีเที่ยวบิน
ต่อไปก็ต้องรออีกสองถึงสามวัน ซึ่งฉันก็ตอบกลับไปแล้ว...ไม่เป็นไร
ฉันรอได้ เขาจึงทำได้แค่อยกไหล่และส่งตัวใบนั้นให้กับผู้โดยสารคนอื่น
ที่รออยู่

จากจุดที่ยืนอยู่ค่อนข้างไกล ฉันสังเกตเห็นว่าหญิงสาวกำลัง
ยื่นหัตถ์ให้คนข้าง สีสหน้าบอกความยุ่งยากใจ ขณะเดินผ่านเข้าไป
ในกลุ่มผู้คนที่ยืนรวมตัวกันอยู่ตรงมุมสนามใกล้กับที่กองกำลังทหาร
ตั้งอยู่ ฉันเกิดสังหรณ์ใจในอะไรบางอย่าง อยากจะหันหลังกลับไปทำ
ตามแผนเดิม แต่เครื่องบินเที่ยวที่ฉันจะต้องเดินทางก็ออกไปเสียแล้ว
เป็นครูที่ฉันตกอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ตัดสินใจไม่ตกว่า
ควรจะออกวิ่งตามเครื่องบินดีหรือจะตามหญิงสาวคนนั้นไปดี...

มันช่างเป็นความคิดที่โง่เขลาอะไรเช่นนี้ เพราะก็เห็นอยู่ว่าฉัน
ไม่มีทางเลือกเลย นอกเสียจากตามหญิงสาวคนนั้นไป ฉันได้ยินเสียง
ผู้คนกำลังซุบซิบอะไรกันอยู่ เหมือนกับพวกเขา กำลังรวมหัวคิดจะ

ทำอะไรร้าย ๆ สักอย่าง เมื่อมองจากไกล ๆ เสียงพูดที่กระหอบมา
เข้าหูเหมือนเสียงสาปแช่งที่แว่วมากับสายลม สิ่งนั้นมันเกี่ยวอะไรกับ
การปะทะที่เกิดขึ้นเมื่อคืนเช่นนั้นหรือ...

มันมีกลางสังหรณ์ที่พุ่งตรงเข้ามาที่ฉันอย่างแรง กระแทกเข้า
ตรงอกอย่างจัง ฉันจึงออกเดินตามหญิงสาวผู้สวมหมวกทรงถึง
ขณะที่เธอกำลังเดินผ่านเข้าไปในหมู่ผู้คน บางคนมองเธออย่าง
จับสังเกตแต่กระนั้นก็ยังมิแวกกระวนกระวายใจอย่างเห็นได้ชัด และ
แล้วมันก็เกิดขึ้นจริง ๆ...อะไรบางสิ่งที่ฉันพยายามหลีกเลี่ยงมาตลอด

มันเกิดขึ้นในช่วงพริบตา...!

เพียงแวบเดียว...!

เพียงแค่เสี้ยววินาที...!

ฉันได้ยินเสียงปิ่น...เสียงที่รุนแรง...เสียงของการโจมตี ฉันเคา
เอาว่าเทพเจ้าแห่งความตายส่งเสียงออกมาด้วยอารมณ์บ้าบิ่น ผู้คน
ทั้งหลายทั้งที่อยู่ใกล้และไกลต่างวิ่งหลบกันจ้าละหวั่น แต่หญิงสาว
คนนั้นกลับยืนนิ่งอยู่กับที่ ฉันวิ่งเข้าไปหาเธอ ตอนที่เธอเริ่มออกวิ่ง
ตามหลังคนอื่น ๆ เพื่อหาที่กำบัง ฉันสะดุดล้มสองถึงสามครั้งได้
จึงยกπέสะพายหลังขึ้นปิดบังหัวไว้ และเข้าไปยืนชิดหญิงสาว เรา
ซ่อนตัวกันอยู่ด้านข้าง และตอนนั้นเองที่ฉันได้เห็นใบหน้าเธอเต็มตา
ฉันรู้จักใบหน้านี้ดี...

“อาริมปี...ใช่ไหม”

กลางสังหรณ์ยังคงกระแทกอยู่ในอก...ฉันควรจะรู้...ฉันสัมผัส
มันได้...ฉันควรจะต้องหลีกเลี่ยงไปเสีย...แต่เมื่อมาถึงตอนนี้ ก็สายไป
เสียแล้ว กลางสังหรณ์มันตบหน้าฉันเต็มเหนียว...

ผู้ส่งข่าว

“อาริมปี...! ตีน...เธอฝันร้ายหรือนี”

“อาริมปี...! อาริมปี...! ตีน...! ละเมอใหญ่แล้ว...ฉันกลัวนะ...
ตีนสิ...แล้วก็ตึมน้ำเสียหน่อย...!”

เสียงเรียกเบา ๆ ในตอนแรก เริ่มดังขึ้น...และดังขึ้นเรื่อย ๆ...
ฉันสะดุ้ง...ตื่นขึ้นด้วยความกลัวที่ครอบงำ...

นี่ถ้าพ่อรู้ ต้องฆ่าฉันตายแน่ ฉันนึกภาพไม่ออกหรอกว่าพ่อ
จะอย่างไรกับฉัน แต่ฉันก็ยังกลัวอยู่ดี เพราะเวลาพ่อโกรธขางน่ากลัว
เหมือนฟ้าผ่า...!

แต่ฉันก็จำเป็นต้องทำอย่างนี้...

แต่ที่จริงแล้ว ฉันไม่ควรจะต้องทำสิ่งนี้เลย...

ขณะนั่งอยู่ในรถเหล็กที่ไผ่บิน ฉันตกอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้า
คายไม่ออกระหว่างการอยู่หนึ่ง ๆ กับที่หรือจะหันหลังกลับ ฉันเฝ้ามอง

กลุ่มเมฆที่ลอยเลื่อนอยู่ภายนอกด้วยความอิจฉา

เรื่องมันจบแล้ว เลิกหลอกตัวเองได้แล้ว...เลิกวิ่งตามเงาเขาเสียด้วย...ฉันเป็นคนส่งข่าวความตายซึ่งทำหน้าที่ได้แย่มาก...ฉันอยากจะเดินหนีจากเรื่องนี้ไปเสียให้พ้น ๆ แต่จะเชื่อหรือไม่ก็ตามฉันกลับถูกปีศาจที่บังคับอยู่ตามหลอกหลอน มันคอยแต่จะผลักดันให้ฉันต้องทำตามหน้าที่ให้เหมาะสม ก็เพราะหล่อนั่นแหละที่ทำให้ฉันต้องถูกกักตัวเป็นชั่วโมง ๆ อยู่ในที่นั่งแคบ ๆ ในหูได้ยินแต่เสียงเครื่องยนต์ที่ดังลั่นเหมือนพร้อมจะระเบิด มันดังอยู่อย่างกับจะไม่มีวันสิ้นสุด เจ้าเครื่องบินเล็ก ๆ ลำที่ห้ากำลังจะพาฉันไปยังดินแดนที่ฉันเคยได้ยินชื่อมาจากการพูดคุยหรืออ่านจากหนังสือพิมพ์เท่านั้น คุณเคยรู้ไหมว่า คำว่าการต่อสู้เพื่ออิสรภาพนั้นมันมีความหมายว่าอย่างไร...คนอย่างคุณ...อย่างพ่อของคุณ จะไม่มีวันเข้าใจความหมายของความมีเสรีภาพที่แท้จริงหรอก คุณเคยรู้บ้างหรือเปล่าว่าป้าป้าไม่ได้เป็นของประเทศอินโดนีเซีย...แต่มันตกเป็นอาณานิคมเพราะชาวอินโดนีเซีย...

นับแต่นั้นที่แรกที่ฉันก้าวเท้าเข้าไปในเครื่องบินจนกระทั่งฉันล้มตาและได้เห็นแสงแดดฉายแสงแดงเรื่อขึ้นตรงขอบฟ้า ฉันรู้สึกได้เลยว่าตัวเองไม่พร้อมที่จะทำในสิ่งนี้...

ถูกต้องที่สุด...ฉันมีความรู้เกี่ยวกับคำว่าอิสรภาพบ้าง...

จงบอกลูกสาวของคุณว่าให้ปกปิดเนื้อตัวให้มิดชิดที่สุดตั้งแต่แรก มันไม่เหมาะสมที่เธอจะเปิดเผยตัวให้ใครเห็น...ฉันยังจำได้ว่าฉันมักจะถูกหวดด้วยไม้เรียวที่ทำจากไม้ไผ่เหลาบาง ๆ ทุกครั้งที่ฉันลืมใช้ผ้าคลุมศีรษะและปิดหน้าต่างาแบบอิสลาม ซึ่งจะต้องแต่งตัว

แบบนั้นตั้งแต่เด็กมาแล้ว ฉันจะต้องจดจำบทสวดให้ขึ้นใจ จะต้อง
เชื่อฟังและปฏิบัติตาม...

เมื่อถึงวัยเจริญพันธุ์แกจะต้องแต่งงาน เรารู้จักผู้ชายดี ๆ
บางคน...

ฉันไม่เคยเข้าใจในอิสราภาพ ไม่เคยเข้าใจว่าพวกเขาต่อสู้กัน
เพื่ออะไร หากฉันสามารถบินกลับบ้านที่ฮ่องกงได้...แต่ปีศาจตนนั้น
ก็ยังตามหลอกหลอนอยู่ดี มันคอยตามติดเพื่อให้ฉันส่งข่าวนั้นไปให้
ถึงเขาโดยตรง...ต้องไปเผชิญหน้ากับเขาชนิดตัวต่อตัว คุณอาจคิดว่า
ฉันบ้าไปแล้ว และบางทีฉันอาจจะบ้าอย่างที่คุณคิดก็ได้ เพียงแค่
คิดว่าจะต้องจ้องมองเข้าไปในดวงตาของเขาก็ทำให้ฉันขนลุกไป
ทั้งตัวแล้ว

ฉันหวังในตัวแกไว้สูงมาก ฉันไม่ได้ส่งแกไปเรียนใน
เนเธอร์แลนด์ เพื่อให้แกเป็นคนเห็นแก่ตัว ฉันเสียใจที่ไม่ได้บังคับแก
ให้แต่งงานอย่างที่ย่าของแกเคยสั่งฉันไว้...

งานด่วนที่ฉันได้รับมอบหมาย คือการนำข่าวการตายของ
หล่อนไปส่งให้ถึงตัวเขานั้น มันสร้างความรู้สึกว่าเป็นภาระอัน
หนักหน่วงมากจนแทบทำให้เป็นอัมพาตได้ ฉันเกือบจะซื้อตัวเครื่องบิน
กลับบ้านที่ฮ่องกงอยู่แล้วตอนที่เครื่องลงจอดที่จาการ์ตา แต่มันไม่มี
เครื่องให้บินกลับได้ในวันนั้น...ในฐานะที่พ่อเป็นพ่อฉันก็จำเป็นจะ
ต้องอดทนต่อการตัดสินใจที่จะไม่สวมผ้าคลุมผม แต่ว่านั่นไม่ได้
หมายความว่าพ่อจะสามารถออกคำสั่งทุกอย่างตามใจชอบ และ
ทำให้ครอบครัวถูกด้อยค่าหรอกนะ...

ขณะที่ฉันรอเวลาเพื่อต่อเครื่องอยู่ในமாகัสซาร์ฉันรู้สึกขาไป